

som en Bombe, der sprang, den Gang Kønseilspræsidenten i det forrige Ministerium bebudede, at vi skulde have denne Lov, og jeg tror ikke, at man blev mindre forbavset, da den nuværende Regering kom med Forslaget, især i den Form, som det nu har. Man blev virkelig rundt omkring — det kan jeg bevidne fra den Egn, hvor jeg selv bor — i højeste Grad forbavset over, at der var en Mulighed for at faa et Lovforslag som det her foreliggende, og jeg tror at have Ret, naar jeg siger, at man opfatter det endnu mange Steder som noget, man aldrig har ventet skulde blive til Lov. Mange Steder siger man til mig, dels i Spøg, dels i Alvor: Aa, der bliver ikke noget af det Lovforslag, det skal Landstinget nok tage sig af. Desværre tror jeg ikke, at det slaar til, men jeg vilde ønske, at Landstinget vilde gøre, hvad det kunde, for at standse Lovforslaget. Udenforstaaende, der ikke kende noget til vore danske Forhold, maa vist blive meget forbavsede over denne politiske Færd. Den kunde muligvis forstaaes, hvis vi havde et meget stærkt socialdemokratisk Parti, der blev hjulpet af de radikale til at omdanne Samfundet, og som kunde tvinge Bondestanden bort fra den Ret, den har nu, men meget faa ville vist kunne forstaa, at man paa Landet — det er jo Hovedsagen her — vil tilbyde at opgive den virkelig sunde og naturlige Ret, man har, og overgive Kommunernes Bestyrelse til Folk, som nu langt fra have naaet at have den. Man siger, at Love som denne kunne gaa i andre Lande. Ja, det er muligt, men jeg kan næsten ikke forstaa det. Man siger, at de i andre Lande ere tilfredse dermed, og man raader til at sammenligne med England. Det tror jeg nu ikke, man skal gøre; efter min Mening ere Englænderne absolut fornuftigere end de fleste andre Folk. Enten det drejer sig om Politik, Parlamentarisme, eller Kommuniststyrelse, saa tror jeg, at i Englænder er lige saa klog som 20 andre Europæere. Det er utroligt, hvorledes Englænderne kunne behandle andre Nationer. Vi have set det rundt omkring; naar Englænderne faa fat i en anden Nation, forsvinder denne næsten altid. De bruge mange Midler, ikke altid dem, jeg finder tiltalende, men blandt andet to Mid-

ler, lige overfor andre Nationer, naar de ville ruinere dem og ere bange for vedkommende Nationer, det er Brændevin og Politik. Naar de komme i Lag med vilde Folk, som Hottentotter og Zulukaffere, saa bruge de Brændevin, og saa forsvinde disse vilde Folkeslag som Dug for Solen. Er det civiliserede Nationer, saa komme de med Parlamentarismen, og den har samme Virkning; næsten alle de Nationer, der faa Smag for Parlamentarisme, ere væk. Det er det mærkværdige, at Englænderne selv kunne døje det, deres Konstitution og Nervesystem er sikkert stærkere end vi andres. Jeg raader derfor bestemt særlig os Danske til ikke at komme videre ind paa Parlamentarismen, end vi allerede ere.

Jeg har en Gang tidligere udtalt, at det skal være en højst snedig Person, der skal til for at forstaa dansk Politik. Jeg melder Pas, jeg forstaaer ikke et levende Ord af vor Politik. Det har tidt forbavset mig i forrige Tider, at flere af vore Højreregeringer vare rent vilde for at faa gennemført Lovforslag, som egentlig kunde interessere Venstre. Noget lignende kan man sige om den nuværende højterære Regering; jeg synes, at den er lovlig ivrig for at behage Socialdemokraterne og de radikale. Jeg forstaaer heller ikke en stor Del af de Ytringer, der ere faldne i den senere Tid rundt omkring, særlig fra mine Kolleger, Højremændene, de ere mig aldeles uforstaaelige. De tale noget om, at nu skal hele Tyngdepunktet ligge i Folketinget, tale om, at Landstingets Højre betyder aldeles ingen Ting, de tale om — ja, jeg ved ikke, om de have brugt Ordet, jeg haaber det ikke — at det skal være Folketingets Flertal, der skal bestemme, hvilken Regering vi skulle have. Jeg troede dog, at vi skulde være fri for den Slags Udtalelser efter den lange politiske Kamp, vi have ført, og efter det Forlig, vi sluttede. Jeg troede — og det har jeg ogsaa hørt, at Regeringen har sagt —, at det var Kongen, der bestemte Regeringens Sammensætning, saa det er ubegribeligt, at Højre kan komme med den Slags Galmandshistorier. Det er Kongen, der vælger Ministrene, det er Kongen, der leder vor Politik, og jeg troede ogsaa, at vi alle sammen vare klare